

8 Φεβρουαρίου 1981 - Η τραγωδία της Θύρας 7 στο στάδιο Καραϊσκάκη

Κυριακή, 8 Φεβρουαρίου 1981, ώρα 20:50. Τα τηλεοπτικά δίκτυα της χώρας διακόπτουν το πρόγραμμα και όλοι αναρωτιούνται τι να έχει συμβεί. Δεν είναι απόλυτο, αλλά είναι σχεδόν βέβαιο. Στην ιστορία της τηλεόρασης, οι διακοπές προγράμματος στη συντριπτική πλειοψηφία δεν είναι για καλό. Δυστυχώς, η αδηφάγα στατιστική δεν έκανε λάθος...

Η 20η αγωνιστική του πρωταθλήματος του 1981, περιλαμβάνει το ντέρμπι ανάμεσα στον Ολυμπιακό και την ΑΕΚ στο γήπεδο Καραϊσκάκη και οι ποδοσφαιρόφιλοι περιμένουν να θαυμάσουν τα μεγάλους άσους των δύο ομάδων. Σαργκάνης, Νοβοσέλατς, Νικολούδης, Αναστόπουλος, Γαλάκος, Οικονομόπουλος, Αρδίζογλου, Μπάγεβιτς, Μαύρος, είναι μερικοί από τους λόγους που το Καραϊσκάκη έχει αρχίσει να δέχεται τον κόσμο από τις 12:00, ενώ η έναρξη του αγώνα είναι προγραμματισμένη για τις 15:15.

Εισιτήρια; Ούτε για δείγμα! Οι 35.450 που είχαν εξασφαλίσει το «μαγικό χαρτάκι», χιλιάδες ακόμη που είχαν εξασφαλίσει είσοδο με διάφορους τρόπους κι όσοι βρίσκονταν έξω από το γήπεδο Καραϊσκάκη, αδημονούσαν για το εναρκτήριο σφύριγμα του διαιτητή. Οι πιο άτυχοι είχαν στήσει το αυτί στο ραδιόφωνο, από όπου άκουγαν τα πρώτα νέα.

Το σκηνικό είναι ιδανικό για μια όμορφη ποδοσφαιρική ημέρα. Ο καιρός ήταν πολύ καλός και φαινόταν να έχει τις καλύτερες διαθέσεις για το ντέρμπι. Μεγάλη πλάνη. Ο αγώνας αρχίζει και ο Ολυμπιακός δείχνει να θέλει πολύ τη νίκη και καθώς περνάει ο χρόνος, οι «ερυθρόλευκοι» επιβάλλουν το ρυθμό τους και οδεύουν προς τη νίκη. Τα γκολ μπαίνουν το ένα μετά το άλλο, όπως και τα λεπτά κυλούν. Φαίνεται, βιαζόντουσαν η κάποια μοίρα τα έσπρωχνε όλο και πιο έντονα. Οι Γαλάκος (τρεις), Κουσουλάκης, Ορφανός και Βαμβακούλας δίνουν απέραντη χαρά στους οπαδούς τους, «σκορπίζοντας» την ΑΕΚ με 6-0. Ο πίνακας του

γηπέδου δείχνει 84' στο τελευταίο γκολ του Ολυμπιακού με τον Νίκο Βαμβακούλα.

Η ώρα για τους πανηγυρισμούς πλησίασε, αλλά κάποιοι βιάζονται και θέλουν να τρέξουν στα είδωλά τους και ο κόσμος από την ΘΥΡΑ 7 προσπαθεί να μετακινηθεί προς τη ΘΥΡΑ 1. Το πλήθος παραληρεί. Συνθήματα θριάμβου ηχούν στο «Καραϊσκάκη», αλλά αυτό δεν είναι αρκετό. Οι νικητές πρέπει να γίνουν ένα με το κοινό τους. Να πανηγυρίσουν όλοι μαζί αυτό το κατόρθωμα. Το πιο ζωντανό κομμάτι των φιλάθλων του Ολυμπιακού βρισκόταν στη Θύρα 7. Οι περισσότεροι έτρεξαν ώστε να φτάσουν στην Θύρα 1 και να αντικρίσουν από κοντά τους ήρωες ποδοσφαιριστές του Ολυμπιακού.

Κάπου εδώ πλέον, αρχίζει να διαδραματίζεται το χρονικό της τραγωδίας:

16:58 Ένας εκ των θεατών γλιστράει σε ένα μαξιλαράκι και κυλάει στα σκαλιά, φτάνοντας μπροστά από την πόρτα. Αυτή, κλειστή για μερικούς, μισόκλειστη για άλλους, εμπόδιζε την αποσυμφόρηση του χώρου. Κατεβαίνοντας οι φίλαθλοι, ο ένας πέφτει πάνω στον άλλο, αφού δεν μπορούσαν να δουν τι συμβαίνει μπροστά τους. Επικρατεί συνωστισμός και ασφυξία. Οι πρώτοι προσπαθούσαν να φωνάξουν σε αυτούς που ακολουθούσαν κατά κύματα, αλλά μέσα στην απaráμιλλη χαρά κανείς δεν μπορούσε να ακούσει τίποτα. Οι φίλαθλοι πέφτουν και καταπλακώνονται μεταξύ τους και η τραγωδία παίρνει σάρκα και οστά. Οι αστυνομικοί ξεριζώνουν την πόρτα για να βγουν όσοι μπορούν. Δεκαεννιά άτομα δεν τα κατάφεραν, καθώς είχαν ήδη χάσει τη ζωή τους. Λίγο αργότερα θα ξεψυχήσει ακόμη ένας στο «Τζάνειο» Νοσοκομείο του Πειραιά, όπου μεταφέρονταν οι σοβαρά τραυματισμένοι. Έξι μήνες αργότερα θα προστεθεί ακόμη ένας άνθρωπος στον τραγικό κατάλογο των νεκρών, καθώς δεν κατόρθωσε να ξυπνήσει ποτέ από το κώμα στο οποίο έπεσε.

Το ρολόι...σταματάει, σταματάει χωρίς οίκτο για 21 ανθρώπους. Οι τραυματίες ακόμα περισσότεροι.

Το χρονικό που ακολουθεί είναι σχεδόν «προκαθορισμένο».

17:03 Κάποιοι αστυφύλακες κατορθώνουν να «ξεριζώσουν» ένα από τα τουρνικέ και να απεγκλωβίσουν έτσι αρκετό κόσμο.

17:10 Επικρατεί πανδαιμόνιο. Ο κόσμος ουρλιάζει, αλλά οι φωνές μπερδεύονται με τα συνθήματα του θριάμβου. Μόλις έχει λήξει ο αγώνας κι έτσι ουδείς μέσα στο γήπεδο αντιλαμβάνεται τι συμβαίνει στη θύρα 7.

17:15 Νεκροί και τραυματίες μεταφέρονται με περιπολικά και 13 ασθενοφόρα του ΕΚΑΒ στο Τζάνειο νοσοκομείο Πειραιά, ενώ έχει σημάνει γενική κινητοποίηση στην αστυνομία και τα νοσοκομεία.

17:30 Άρχισαν να φτάνουν στο Τζάνειο νοσοκομείο οι πρώτοι τραυματίες. Ανάμεσά τους και οι πρώτοι νεκροί. Παράλληλα αρκετοί φίλαθλοι συγκεντρώνονται έξω από το νοσοκομείο με την αγωνία ζωγραφισμένη στα πρόσωπά τους.

17:50 Τα τηλεοπτικά δίκτυα (ΕΡΤ και ΥΕΝΕΔ) μεταδίδουν το γεγονός και κάνουν έκκληση σε γιατρούς να προσέλθουν στο Τζάνειο ώστε να ενισχύσουν τους εφημερεύοντες αλλά και για αιμοδότες. Κινητοποιείται επιπλέον προσωπικό και στο Κρατικό Πειραιώς όπου μεταφέρονται κάποιοι βαριά τραυματισμένοι.

18:20 Φτάνουν στο Τζάνειο ο Υπουργός Κοινωνικών Υπηρεσιών κ. Δοξιάδης και οι Υφυπουργοί κ.κ. Τσουκαντάς και Αποστολάτος και δίνονται εντολές για ακόμα μεγαλύτερη κινητοποίηση γιατρών και αιμοδοτών. Η προσέλευση του κόσμου μεγαλώνει και ασθενοφόρα συνεχίζουν να διακομίζουν τραυματίες.

18:30 Το Κέντρο Άμεσης Δράσεως ζητάει από τα πληρώματα των περιπολικών και τους αστυνομικούς εθελοντές αιμοδότες να σπεύσουν στα δύο νοσοκομεία. Εκατοντάδες αστυνομικοί προσφέρουν αίμα.

18:50 Φτάνουν στο Τζάνειο ο Υπουργός Δημόσιας Τάξης κ. Δαβάκης, ο Υφυπουργός Προεδρίας Κυβερνήσεως κ. Αχιλλέας Καραμανλής, ανώτεροι αξιωματικοί της Αστυνομίας και παράγοντες και ποδοσφαιριστές του Ολυμπιακού και της ΑΕΚ.

19:00 Με εντολή του διευθυντή του ΚΑΒ κ. Καραβά ζητείται να τεθεί σε επιφυλακή και το ΚΑΤ, για να δεχτεί τραυματίες που έχουν ανάγκη νευροχειρουργικής επεμβάσεως.

19:15 Εκατοντάδες άτομα συγκεντρώνονται έξω από το Τζάνειο και με αγωνία ζητούν να μάθουν τα ονόματα νεκρών και τραυματιών.

19:30 Αθρόα είναι η προσέλευση γιατρών και αιμοδοτών, ενώ δεκάδες γυναίκες λιποθυμούν από την αγωνία.

19:40 Ο Υπουργός κ. Δοξιάδης ενημερώνει τον Πρωθυπουργό κ. Ράλλη, ο οποίος δίνει εντολή να ληφθούν τα αναγκαία μέτρα και ενημερώνει τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας κ. Κ. Καραμανλή.

19:45 Χρειάζεται να «αποκλείσουν» το Τζάνειο, δυνάμεις των ΜΑΤ, προκειμένου να απομακρύνουν τον κόσμο από την κεντρική είσοδο για να γίνει πιο εύκολη η πρόσβαση στους γιατρούς και στους αιμοδότες.

20:00 Σκηνές αλλοφροσύνης διαδραματίζονται στο Τζάνειο από τους συγγενείς. Αναγνωρίζονται τα τρία πρώτα θύματα. Είναι οι Γιάννης Κανελλόπουλος, Γιάννης Διαλυνάς και Βασίλης Μάχος. Δυστυχώς ακολούθησαν και άλλοι... Ο αριθμός των νεκρών φτάνει τους 21...

20:15 Οι αστυνομικοί του 7ου Αστυνομικού τμήματος αρχίζουν την πραγματογνωμοσύνη στην ΘΥΡΑ 7, αναζητώντας τις αιτίες του τραγικού γεγονότος.

20:30 Στο Τζάνειο φτάνει ο Πρωθυπουργός Γεώργιος Ράλλης ενώ σοβαρά τραυματίες μεταφέρονται στο Γενικό Κρατικό Πειραιώς και στο ΚΑΤ. Γιατροί και νοσοκόμες βγαίνουν με καταματωμένες τις μπλούζες στους διαδρόμους και φωνάζουν ονόματα τραυματιών. Αρκετοί από τους συγγενείς λιποθυμούν.

20:50 Τα ραδιοτηλεοπτικά δίκτυα αρχίζουν να μεταδίδουν πένθιμη μουσική, ενώ παράλληλα, σε ένδειξη πένθους έχουν διακόψει το πρόγραμμά τους.

21:00 Γύρω στα 300 με 400 άτομα με άγριες διαθέσεις προσπαθούν να μπουν στο στάδιο Καραϊσκάκη και να βρουν τους υπεύθυνους. Απομακρύνονται από μια διμοιρία των ΜΑΤ.

21:15 Ο διοικητής του Τζανείου κ. Απέργης βγαίνει στο διάδρομο και κάνει έκκληση στον κόσμο να απομακρυνθεί από την είσοδο του νοσοκομείου γιατί εμποδίζουν την κυκλοφορία περιπολικών και ασθενοφόρων, ενώ εκκλήσεις για τον ίδιο λόγο γινόντουσαν και από τα τηλεοπτικά δίκτυα. Ο κόσμος πιέζει για ενημέρωση.

22:00 Ο κόσμος αρχίζει να απομακρύνεται σιγά - σιγά από τα δύο νοσοκομεία...

Η λίστα της τραγωδίας αναγράφει 21 ονόματα. Τα ονόματα των 21 νεκρών:

1. Παναγιώτης Τουμανίδης (14 ετών),
2. Κώστας Σκλαβούνης (16 ετών),
3. Ηλίας Παναγούλης (17 ετών),
4. Γεράσιμος Αμίτσης (18 ετών -οπαδός της ΑΕΚ),
5. Γιάννης Κανελλόπουλος (18 ετών),
6. Σπύρος Λεωνιδάκης (18 ετών),
7. Γιάννης Σπηλιόπουλος (19 ετών),
8. Νίκος Φίλος (19 ετών),
9. Γιάννης Διαλυνάς (20 ετών),
10. Βασίλης Μάχας (20 ετών),
11. Ευστράτιος Πούπος (20 ετών),
12. Μιχάλης Κωστόπουλος (21 ετών),
13. Ζωγραφούλα Χαϊρατίδου (23 ετών),
14. Σπύρος Ανδριώτης (24 ετών),
15. Κώστας Καρανικόλας (26 ετών),
16. Μιχάλης Μάρκου (27 ετών),
17. Κώστας Μπίλας (28 ετών),
18. Αναστάσιος Πιτσόλης (30 ετών),
19. Αντώνης Κουρουπάκης (34 ετών),
20. Χρήστος Χατζηγεωργίου (34 ετών),
21. Δημήτριος Αδαμόπουλος (40 ετών).

Μία από τις μεγαλύτερες νίκες του Ολυμπιακού συνδυάζεται με την πιο μαύρη σελίδα στην ιστορία της ομάδας. Το 6-0 ίσως και να μην το θυμάται κανείς... Τα 21 θύματα όμως έχουν μείνει για πάντα χαραγμένα στις μνήμες των φίλων του Ολυμπιακού. Από τότε το σύνθημα «Αδέλφια ζείτε εσείς μας οδηγείτε» δονεί το

Καραϊσκάκη.

Μόλις το ημερολόγιο δείξει 8 Φεβρουαρίου, τα ρολόγια σταματάνε και ο χρόνος γυρίζει πίσω, σε εκείνο το θλιμμένο απόγευμα της Κυριακής, όπου 21 άτομα έχασαν τη ζωή τους για τη μεγάλη τους αγάπη: τον Ολυμπιακό. Ωστόσο, αυτοί που προκάλεσαν αυτή την τραγωδία δεν βρέθηκαν ακόμη και φυσικά παραμένουν ατιμώρητοι...

Η μνήμη των 21 νεκρών τιμάται κάθε χρόνο, στις 8 Φεβρουαρίου, όχι μόνο από συγγενείς αλλά και από φιλάθλους, παίκτες τεχνική ηγεσία και παράγοντες του Ολυμπιακού. Κάθε χρόνο στις 8 Φεβρουαρίου οι σημαίες του Ολυμπιακού κυματίζουν μεσίστιες στο Καραϊσκάκη και τελείται επιμνημόσυνη δέηση έξω από τη Θύρα 7, ενώ γίνεται προσκλητήριο νεκρών με τα ονόματά των αδικοχαμένων παιδιών και τους παρευρισκόμενους να φωνάζουν «παρών»...

Μάλιστα στον αγώνα με τη Λίβερπουλ στο Άνφιλντ, οι οπαδοί των δύο ομάδων, προέβησαν σε ανάρτηση πανό με αμοιβαία συνθήματα. Οι οπαδοί του Ολυμπιακού είχαν αναρτήσει πανό που έγραφε για τα 96 θύματα στο Χίλσμπορο (15/4/1989), συνδέοντας τη «μαύρη μέρα» των Άγγλων με τους νεκρούς της Θύρας 7 (8/2/1981): «Δεν σας ξεχνάμε ποτέ, 96+21». Από την πλευρά τους, οι οπαδοί της Λίβερπουλ είχαν αναρτήσει πανό για τα αδικοχαμένα παιδιά της Θύρας 7: «Η Λίβερπουλ θυμάται τους 21 φίλους της Θύρας 7».

Από το 2002 η επιμνημόσυνη δέηση πραγματοποιείται πίσω από το Καραϊσκάκη, στην «Πλατεία Θυμάτων Θύρας 7», όπου γίνεται και κατάθεση στεφάνων στο «Μνημείο Θυμάτων της Θύρας 7».

Ο επίσημος Ολυμπιακός ζητάει εδώ και χρόνια να τιμωρούνται οι ομάδες που οι οπαδοί τους αναφέρονται με υβριστικά συνθήματα σε αυτά τα παιδιά, αλλά δεν το έχει πετύχει...

Ό,τι και κι αν γραφτεί και από οποιονδήποτε, ποτέ δε θα έχει το ρεαλισμό και το «άγγιγμα» των λόγων από αυτούς που βρέθηκαν σε αυτό το μοιραίο χτύπημα της μοίρας και πόσο μάλλον εκείνων που είδαν το...τέλος, αλλά δεν έφτασαν σε αυτό, που είδαν το ρολόι σταματάει στις 16:58, αλλά το «ξανακούρδισαν» και συνέχισαν...

Ο Ηλίας Λύτρας, ήταν τότε 18 χρόνων και από τους πρώτους που έπεσαν και είδαν την πόρτα κλειστή. Τι θυμάται; Πράγματα που μάλλον θα ήθελε να ξεχάσει η ακόμα καλύτερα, αν μπορούσε να αποτρέψει: «*Η πόρτα ήταν μισάνοιχτη. Όταν*

έφτασα όμως στα τελευταία σκαλοπάτια, γλίστρησα και έπεσα. Πριν καταλάβω καλά-καλά τι έγινε, άρχισαν να πέφτουν από πάνω μας ένας, δύο, τρεις..., δέκα..., εκατό...».

Μια συγκλονιστική μαρτυρία:

Όλοι εμείς οι εναπομείναντες φίλαθλοι του ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥ, σαν ελάχιστο φόρο τιμής στα 21 αδικοχαμένα αδέρφια μας που άφησαν την τελευταία τους πνοή στα σκαλιά της Θύρας 7 του Σταδίου Καραϊσκάκη, δημοσιεύουν μία από τις δεκάδες μικρές και μεγάλες ιστορίες που έχουν ως πρωταγωνιστές του ήρωες εκείνης της ημέρας με τον Έφηβο στη καρδιά, και που από εκείνο το ηλιόλουστο κυριακάτικο απόγευμα και μετά παρακολουθούν τον πολυαγαπημένο τους Ολυμπιακό από την «γειτονιά των αγγέλων»...

Παράλληλα, παρατίθεται και φωτογραφικό υλικό από τις ημέρες εκείνες, ως μια ακόμα ιστορική μαρτυρία του τραγικού δυστυχήματος που χαραχθηκε ανεξίτηλα στην ιστορία του Ολυμπιακού ως η πλέον μαύρη στιγμή της...

Για τον Σπύρο, ο θάνατός του μέσα στο Καραϊσκάκη, έμοιαζε με την υπέρτατη θυσία εν ώρα καθήκοντος...

- «Πάμε ρε Σπυράκι να πιούμε καμιά μπυρίτσα και να πειράξουμε καμιά ψόφια», του έλεγα.

- «Τι λες ρε Μανωλιό, μυαλό κουκούτσι έχεις! Ο Θρύλος παίζει και εσύ μου λες για γυναίκες. Άσε με ρε, είμαι μικρός ακόμα για τέτοια. Έχω καιρό...», έλεγε.

Όλοι νομίζαμε ότι είχε καιρό να ζήσει την ζωή του, να χαρεί τον Ολυμπιακό του. Η οικογένεια του, οι φίλοι του, όλοι μας. Κανείς δεν μπορούσε να αντιληφθεί η έστω να περάσει από το μυαλό του, αυτό που θα γινότανε εκείνη την μέρα και τι παγίδα μας είχε στήσει ο θάνατος. Η θύρα θανάτου...

Εγώ, ο Μανωλιός, 18 χρόνων τότε, Ολυμπιακός με τις ώρες μου, είχα τον Σπύρο να με βάζει σε τάξη (όπως έλεγε) και να μου θυμίζει ποια είναι η θέση μας και

που έπρεπε να είμαστε όταν έπαιζε ο Ολυμπιακός.

Το Σάββατο, στις 7/2, δεν κοιμηθήκαμε όλο το βράδυ. Μαζευτήκαμε στο λιμάνι, με μια μπύρα στο χέρι μέχρι το πρωί. Ξεχαστήκαμε με την κουβέντα, είχε φάει τότε μεγάλο κόλλημα με τον Γαλάκο. Όλο για αυτόν μιλούσε, ήταν τρελός και παλαβός για εκείνον. «Αύριο θα πάω, σίγουρα πράγματα! Να τον φιλήσω, να τον ακουμπήσω απλά, και μετά δεν θα πλυθώ μέχρι την άλλη Κυριακή...», έλεγε. – «Δεν με χωράνε τα παπούτσια μου όταν τον βλέπω, θέλω να τα βγάλω και να τρέξω προς το μέρος του. Είναι ο Θεός ο ίδιος!», μονολογούσε. – «Μην βλαστημάς ρε Σπύρο», του έλεγα εγώ ο αφελής...

Πήγαμε σπίτι με τα πόδια θυμάμαι. Από τον Πειραιά μέχρι το Χαλάνδρι, με την κουβέντα δεν καταλάβαμε τον ποδαρόδρομο. Την άλλη μέρα ο Σπύρος σήκωσε πυρετό. «Μας πήρε το αεράκι ρε Σπύρακλα», του είπα. Η κυρά Κατερίνα το θεώρησε απίθανο να σηκωθεί να πάει στον αγώνα.

«Άστη να λέει, δεν χάνω τον αγώνα με την χανούμισσα εγώ, και πεθαμένος θα πάω!».

Θεέ μου, τι κουβέντα...

Ξεκινήσαμε από τις 11 να κατηφορίζουμε. Όλοι οι δρόμοι ντυμένοι στα κόκκινα, οδηγούσαν προς μια κατεύθυνση: στο Καραϊσκάκη. Σε όλη την διαδρομή ο Σπύρος ήταν χαμένος (όπως πάντα πριν από κάθε αγώνα), τραγούδαγε και μίλαγε μόνος του.

– «Φτάσαμε Μανωλιό, φτάσαμε! Κοίτα το, κοίτα το, είναι παράδεισος!».

– «Παράδεισος για εμάς και κόλαση για τους άλλους», του είπα και μας έπιασαν τα γέλια.

Στις 12 ήμασταν ήδη μέσα, Θύρα 7 όπως πάντα. Οι φωνές, τα τραγούδια, τα πανό, σε βάζανε αμέσως στο κλίμα. Τίποτα μα τίποτα δεν έδειχνε ότι τα γέλια θα μετατραπούν σε κραυγές πόνου και αγωνίας, και ο Χάρος θα σκέπαζε με την κατάμαυρη σκιά του το φαληρικό στάδιο...

Όταν βγήκε η ομάδα, το γήπεδο άλλαξε μορφή. Τα συναισθήματα δεν μπορούσαν να περιγραφούν με λόγια, οι καρδιές μας χτυπούσαν δυνατά, όλων, όλων μας. Έβλεπε ο καθένας μας στο πρόσωπο του άλλου, σαν να κοιτούσαμε μέσα από γυαλί, την αγάπη του για την ομάδα. Για τους παίκτες, το γήπεδο, για όλα. Τα πάντα για τον Ολυμπιακό. Ο Σπύρος είχε ήδη εξαφανιστεί από δίπλα μου. Μετά από κάποια λεπτά, τον είδα πάνω στο κάγκελο να φωνάζει: «Γαλάκο είσαι ένας και μοναδικός!». Όλοι τραγουδούσαμε, όλοι ζούσαμε κάτι το απίθανο. Μα ο Χάρος, παραμόνευε...

Τα λεπτά άρχισαν να κυλούν. Το τόπι χανότανε μέσα στα ποδιά των παιχταράδων μας. Ένα γήπεδο «στο πόδι», χωρίς σταματημό, ένα γήπεδο κόλαση. Μετά από το 3ο λεπτό του παιχνιδιού, με ένα τρομερό κατέβασμα που έκανε ο Γαλάκος, έβαλε το πρώτο του γκολ. Αυτό ήταν. Το γήπεδο πήρε φωτιά, και μαζί με αυτό και η καρδιά του Σπύρου, ο οποίος γκρεμοτσακίστηκε από το κάγκελο μέσα στα πανηγύρια. Το κεφάλι του άνοιξε, αλλά ποιος έδινε σημασία. Ούτε ο ίδιος. Μέσα στα αίματα φώναζε: «Ο-ΛΥ-ΜΠΙ-Α-ΚΟΣ! Ο-ΛΥ-ΜΠΙ-Α-ΚΟΣ!».
- «Ρε Σπύρακλα, πρόσεχε ρε. Θα σκοτωθείς ρε φίλε».
- «Υπάρχει πιο γλυκός θάνατος ρε; Να σου πω εγώ: ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ»...

Τέλος του ημιχρόνου.

- «Έλα να κάτσεις λίγο κάτω ρε τρελέ. Κακομοίρη μου, αν σε δει η κ. Κατερίνα έτσι, θα σου το κόψει το γήπεδο μια και καλή! Δεν πρέπει να δει την κεφαλά σου σπασμένη, ρε».
- «Καλά ρε, θα δούμε μετά τι θα κάνουμε, όχου...».

Το δεύτερο ημίχρονο άρχισε και ο Σπύρος έμεινε τελικά μαζί μου, δεν αισθανότανε και πολύ καλά. Όταν όμως ο Γαλάκος ξανακάρφωσε την μπάλα στα δίχτυα, ανέβηκε πάλι στα κάγκελα και χοροπήδαγε σαν το κατσίκι... «Οικονομόπουλε, να τον προσεχείς αυτόν, θα σου καρφώσει κι άλλα!», έλεγε

Η φωνή μου, ένα τίποτα μέσα στον όχλο, όλοι τρέχανε όλο και πιο πολύ, χωρίς να ξέρουν ότι από κάτω βρίσκεται κόσμος.

«Ανοίξτε ρεεεεεε!!! Ανοίξτε καθάρματα τις πόρτες!!! Ανοίξτε γαμώ το στανιό μου... ΣΠΥΡΟΟΟΟΟΟ, που είσαι ρεεεεεε... Ανοίξτε μαλάκες!!! Μηηηηηηηηη, μην τρέχετε, είμαστε κάτω ρεεεεεε!!!»...

Λόγια, οδύνης λόγια, χαραγμένα σαν από κοφτερή λεπίδα πάνω στην καρδιά μου. Είχαν πέσει από πάνω μου παιδιά και από κάτω μου άλλα να φωνάζουν σπαρακτικά. Μετά από κάποια ώρα, κατάφερα να σηκωθώ ενώ ακόμα παλικάρια, το ένα μετά το άλλο, έπεφταν κάτω στις σκάλες.

Βλέπω, μέσα στον χαλασμό, τον Σπύρο σφηνωμένο στην γωνία της πόρτας. Ένα κουβάρι να φωνάζει: «Αααααααααααα το κεφάλι μου, το κεφαλάκι μουuuuu...».

Πήγα κοντά του. Του έβγαλα το κεφάλι μέσα από το κάγκελο. Ήταν σαν ένα ξένο σώμα πάνω του, δεν το αισθανόταν. Βρήκαμε ένα άνοιγμα, μια τρύπα που προσπάθησαν να ανοίξουν στην πόρτα. Βγήκαμε έξω. Έσυρα σαν τσουβάλι τον Σπύρο στον περίβολο της θύρας, και τον πήρα στην αγκαλιά μου. Δεν ένιωθε τίποτα πάνω του. Του στερέωσα το κεφάλι στον τοίχο. Έβαλα τα κλάματα... Δεν θα μπορούσε να τον αναγνωρίσει ούτε η μάνα του έτσι όπως ήταν...

- «Σπύρο... Μίλα ρε φίλε. ΜΙΛΑΑΑΑ!!!».

- «Πονάω... Το κεφάλι μου... Πονάω... Τι γίνεται;... Τι έγινε;... Πονάω Μανωλιό. Πονάωωωωω...».

- «Σώπα, σώπα. Έρχονται ρε, έρχονται. Θα σε φτιάξουν ρε, μη μιλάς... Σώπα...».

- «Γιατί φωνάζουν; Τί γίνεται ρε Μανωλιό; Τί γίνεται, τί μας κάνανε;».

- «Τίποτα, σταμάτα αγόρι μου, έρχονται».

Τον αφήνω, πάω προς την είσοδο να βοηθήσω. Περνάω το χέρι μου μέσα από την τρύπα, 10 άτομα το αρπάζουν. Προσπαθούσαν να γλιτώσουν, να βγουν. Δεν μπορούσα να πιάσω κανέναν. Έπιανα ένα χέρι, αλλά ήταν αδύνατον να ξεχωρίσω το υπόλοιπο σώμα. Μια μάζα όλα, χέρια, πόδια, μυαλά, όλα ένα... Έξω από την είσοδο, κόσμος να τρέχει να βοηθήσει, πανικός, κραυγές, κραυγές που σου έκαιγαν την ψυχή. Όλα μία κόλαση...

Τα πρώτα ασθενοφόρα έφτασαν. Έτρεξα στον Σπύρο.

«Σπύρακλα, έλα φτάσανε, έλα πάμε στον γιατρό, πάμε! Ακούς; Θα σε πάρω αγκαλιά να σε πάω μέχρι εκεί, ακούς; Κάνε υπομονή, ήρθαν...».

Δεν μιλούσε. Τα μάτια του τρεμόπαιζαν κλειστά, δεν μίλαγε, δεν κουνιόταν. Τα έχασα...

«Όχι ρε! Όχι... Σπύρο, κάνε κουράγιο, ήρθανε ρε. Έλα, και θα σου φέρω τον Γαλάκο να σε δει, ακούς;... Ακούς Σπύρο μου;... Έλα πάμε, πάμε αγόρι μου, πάμε...».

Τον παίρνω στην αγκαλιά μου. Το κεφάλι του κρεμόταν κάτω. Τον πάω στο πρώτο ασθενοφόρο που είδα μπροστά μου, είχαν μέσα αλλά δυο παιδιά.

- «Πάρτε τον, πάρτε τον σας παρακαλώ. Δεν μιλάει, δεν σαλεύει, πάρτε τον!».

- «Στο δίπλα, είναι άδειο. Στο δίπλα...», μου λέει ο νοσοκόμος.

Πάω δίπλα, τον παίρνει ένας γιατρός, τον βάζουν στο φορείο, του περνάνε ορούς και την μάσκα οξυγόνου και στο τέλος του φοράνε ένα κολάρο στον λαιμό. Μπαίνουμε μέσα και κατευθυνόμαστε προς το Τζάνειο. Στη διαδρομή, ο νοσοκόμος του μέτραγε την πίεση και του έκανε συνέχεια ενέσεις.

- «Γιατρέ τι...Τι γίνεται, πες μου... Πες, ζει; Θα γίνει καλά; Πες μου, σε παρακαλώ, είμαι φίλος του, πες μου!».

- «Πρέπει να έχει σπάσει τον λαιμό του, δύσκολα... Θα δούμε...».
- «Όχι... Όχι ρε Σπύρο, μην μου το κανείς αυτό, όχι... Έλα, ξύπνα! Ξύπνα!!!».

Με έπιασε πανικός. Έπεσα πάνω του και άρχισα να τον κουνάω πέρα δώθε. Του έβγαλα τον ορό από το χέρι κατά λάθος. Δεν καταλάβαινα τι μου γινόταν. Κρύωνα, ιδρώνα, είχα πάθει σοκ. Ο γιατρός με τράβηξε μακριά, έβαλε τον ορό στον Σπύρο, και μου είπε ότι δεν του κάνω καλό με αυτό τον τρόπο. Με ρώτησε αν ήθελα να μου κάνει μια ηρεμιστική ένεση.

«Όχι δεν θέλω τίποτα, καλά είμαι», του είπα.

Φτάσαμε στο νοσοκομείο. Ήδη ο πανικός είχε μεταφερθεί εκεί. Βγήκαμε, πήραν τρέχοντας στην εντατική τον Σπύρο. Εγώ πήγα στα ιατρεία να μου περάσουν μια γάζα στο κεφάλι, το είχα σκίσει. Μετά βγήκα και περίμενα τα νέα για τον φίλο μου. Άρχισα να κλαίω, μόλις συνειδητοποιούσα τι είχε γίνει. Ζήτησα από τους γιατρούς να πάρω τηλέφωνο την οικογένεια του Σπύρου. Πήρα τηλέφωνο σπίτι του...

«Μαρία, δώσε μου την μαμά σου... Κυρία Κατερίνα...».

Δεν πρόλαβα να τελειώσω την φράση μου...

- «Μανωλιό, πες μου ότι είσαστε καλά! Βλέπουμε τηλεόραση, μάθαμε τι έγινε, πες μου μόνο αυτό...Γιατί κλαις αγόρι μου; Μην κλαις, πέρασε τώρα... Δώσε μου τον Σπύρο να ησυχάσω, δώσε μου να του μιλήσω στο τηλέφωνο...».

- «Κυρία Κατερίνα, ελάτε από δω... Δεν είναι καλά ο Σπύρος».

Η γυναίκα έπεσε, λιποθύμησε στο λεπτό. Επικράτησε πανικός. Ο θείος του πήρε το τηλέφωνο σαν πιο ψύχραιμος (ο πατέρας του είχε πεθάνει), ένας δεύτερος πατέρας για αυτόν. Του εξήγησα τι είχε συμβεί... Σε 15 λεπτά φτάσανε. Το χάος έξω από το νοσοκομείο επιβάρυνε την κατάσταση της κυρίας Κατερίνας, η οποία έχασε πάλι τις αισθήσεις της. Την πήγαν οι γιατροί να ξαπλώσει. Ο θείος του Σπύρου έκλαιγε ασταμάτητα. Πήγε να τον δει. Όταν βγήκε δεν μας μίλησε. Κατευθύνθηκε προς την έξοδο, πήρε φόρα, και κοπάνισε την γροθιά του στον

τοίχο...

«Γιατί Θεέ μου...», φώναξε, «ΓΙΑΤΙ; Γιατί το παλικάρι μου ρε...».

Η μικρή του αδερφή έτρεξε προς το μέρος του, του έπιασε το πόδι και άρχισε να κλαίει. Αυτή την εικόνα την έβλεπες παντού, σε κάθε γωνία μέσα στο νοσοκομείο. Στον νεκροθάλαμο, μαζεύονταν συνέχεια συγγενείς, προσπαθούσαν να αναγνωρίσουν τους δικούς τους ανθρώπους. Συνεχείς λιποθυμίες. Οι γιατροί τρέχανε να δώσουν τις πρώτες βοήθειες. Εγώ, η μητέρα του, ο θείος του και οι αδερφές του, καθόμασταν και περιμέναμε με αγωνία να έρθει κάποιος να μας πει κάτι, το παραμικρό. Νοσοκόμες και γιατροί, πήγαιναν μέσα έξω συνεχώς. Δεν τις κοιτούσα ποτέ, δεν ήθελα να έρθουν προς το μέρος μας. Το ένα παιδί μετά το άλλο έφευγε από την ζωή. Όλοι μπαίνανε στον ψυχρό θάλαμο με μια ελπίδα, να μην είναι ο δικός τους άνθρωπος ένα από τα σκορπισμένα πτώματα που βρίσκονταν κάτω στο δάπεδο του νεκροτομείου. Τα περισσότερα θύματα δεν είχαν ταυτότητα πάνω τους, οπότε έπρεπε να γίνει αναγνώριση από τους συγγενείς. Δεν υπάρχει πιο τρομακτικό πράγμα από το να είσαι με την αμφιβολία, να περιμένεις την σειρά σου να μπείς σε εκείνο το δωμάτιο, μη ξέροντας αν θα βγεις με το παιδί σου νεκρό στα χέρια σου ή όχι.

Η πιο συγκλονιστική αναγνώριση ήταν του πιο μικρού παιδιού, του Παναγιωτάκη Τουμανίδη. Οι θείοι του, όταν τον αναγνώρισαν, άρχισαν με λυγμούς να του φωνάζουν: «Αυτό... Αυτό είναι το παλικάρι μας. Σήκω Παναγιώτη μου... Σήκω αγόρι μου να φύγουμε, σήκω λεβέντη μουuuu».

Ήταν απίστευτο όλο αυτό που βλέπαμε και ακούγαμε, και επιβάρυνε ακόμα πιο πολύ την κατάσταση μας, την ίδια στιγμή που περιμέναμε νέα από τους δικούς μας ανθρώπους. Μανάδες πέφτανε στο πάτωμα, πατεράδες ξεσπούσαν με γροθιές στους τοίχους από την οδύνη. Ξαφνικά, είδα έναν γιατρό να κατευθύνεται προς εμάς. Δεν το ήθελα, αλλά η ώρα είχε φτάσει... Πλησίασε προς το μέρος μας. Το ύφος του, παγερό αλλά ταυτόχρονα γεμάτο θλίψη.

Η μητέρα του κατάλαβε... Άρχισε να κλαίει και να φωνάζει το όνομα του παιδιού της, του Σπυράκου... «Σπύρο μουουου... Αγόρι μου... Όμορφέ μου...».

Όλοι πέσανε πάνω της να την κρατήσουν. Ο γιατρός γύρισε σε εμένα, τα μάτια μου τρέχανε, δεν έβγαλα μιλιά. Μίλησε αυτός...

«Λυπάμαι, το χάσαμε το παλικάρι, λυπάμαι ειλικρινά», είπε.

Έπεσα, κάθισα στο πάτωμα...

«Όχι ρε Σπύρο, όχι ρε φίλε... ΦΙΛΕ ΜΟΥ... ΚΑΛΕ ΜΟΥ ΦΙΛΕ... ΟΧΙ...».

Ήταν το τέλος μιας ζωής, μόλις 18 χρόνων. Μια ζωής, που μου χάρισε πολλά, και μου πήρε άλλα τόσα. Ήταν ο φίλος μου, ο αδερφός μου, ένα κομμάτι από την ζωή μου, από την ψυχή μου. Ο άνθρωπος μου, ο ΣΠΥΡΑΚΛΑΣ...

Λεωνιδάκης Σπύρος. Ετών 18. Ημερομηνία θανάτου: 8/2/81 Ώρα θανάτου: 20:30.

Τώρα, 24 χρόνια μετά, μεγάλος πια και εγώ, παντρεμένος με 2 παιδιά, τον Σπύρο και την Νεφέλη. Δεν ξεχνάω ποτέ τον φίλο μου τον Σπύρο, που χάθηκε άδικα, που έφυγε από την ζωή χαρούμενος για την ομάδα του, με το χαμόγελο στα χείλη και το όνομα του Γαλάκου μέσα στην ψυχή του. Πέθανε πάνω στο καθήκον, πέθανε για την μεγάλη του αγάπη, τον Ολυμπιακό. Πέθανε όμως και εξαιτίας της απροσεξίας και της ανευθυνότητας κάποιων. Η οργή μετά από τόσα χρόνια έχει εξασθενήσει και την έχει διαδεχθεί η λύπη και η θύμηση αυτών των παιδιών. Στην κηδεία του Σπύρου, ήρθε ο «μοναδικός του», ο Μάικ Γαλάκος. Ο παίκτης που τον έκανε να τρέξει στα «σκαλιά του θανάτου» για να τον συναντήσει. Ένα τηλέφωνο στον Ολυμπιακό αρκούσε. Σημαίες, φανέλες, κασκόλ παντού. Τον συνόδευσε και μια φανέλα ακουμπισμένη στην κοιλιά του, με την υπογραφή του Μάικ: «Θα σε θυμόμαστε πάντα παλικάρι μου... Γαλάκος».

Όταν μετά από μήνες κόπασε ο θόρυβος από όλη την ιστορία, η οικογένεια του Σπύρου είχε ένα αναπάντεχο τηλεφώνημα: Ήταν ο κύριος Νταϊφάς. Ήθελε να εκφράσει προσωπικά την λύπη του για τον θάνατο του Σπύρου. Δεν ήθελε, είπε, να πάρει πιο πριν, γιατί οι οικογένειες των παιδιών χρειαζόντουσαν ηρεμία. Όλοι οι παίκτες τότε είχαν πάθει σοκ από όλα αυτά τα γεγονότα. Επισκέπτονταν τα τραυματισμένα παιδιά και τις οικογένειες των θυμάτων με δάκρυα στα μάτια. Αρκετοί από αυτούς έδωσαν από την τσέπη τους αρκετά χρήματα στις οικογένειες. Είναι χαρακτηριστικό ότι 2 από τα 21 θύματα ήταν προσωπικοί φίλοι του Νίκου Αναστόπουλου, ο οποίος είχε προμηθεύσει ο ίδιος τα παιδιά με τα εισιτήρια της «μαύρης θύρας». Ήταν ο Μιχάλης Μάρκου με την αρραβωνιαστικιά του Ζωγραφιά Χαϊρατίδου.

Θυμάμαι τον Μάικ Γαλάκο ο οποίος έλεγε ότι μία ώρα μετά από το τραγικό γεγονός, καθότανε στο γήπεδο και κοιτούσε την Θύρα 7, μη μπορώντας να συγκρατήσει τα δάκρυα του. Έλεγε ότι είναι απίστευτο να βάλει ο νους του πως τα παιδιά που ήταν εκεί, που τραγουδούσαν το όνομα του Θρύλου, που γιόρταζαν τον θρίαμβο του Ολυμπιακού, αυτά τα ίδια παιδιά ποδοπατήθηκαν από την χαρά τους για την μεγάλη νίκη την ίδια στιγμή που οι παίκτες πανηγυρίζαν στα αποδυτήρια το αποτέλεσμα... Από τότε ξαναπήγα στο γήπεδο, όχι αρκετές φορές όμως. Θυμάμαι πως όταν περνούσα έξω από το Καραϊσκάκη, ο πόνος γινόταν αβάσταχτος. Προσπαθώ ακόμα και τώρα να λέω στα παιδιά μου, για εκείνη την μοιραία μέρα. Τους έχω πει τα πάντα για τον ΣΠΥΡΑΚΛΑ, ο μικρός μου γιος πήρε το όνομά του.

Η ζωή μου όλη περιστρέφεται γύρω από αυτό το γεγονός, θέλοντας και μη. Από τότε κάθε οικογένεια ζει το δικό της δράμα. Η μοίρα έπαιξε πολύ σκληρό παιχνίδι την μαύρη εκείνη ημέρα. Πολλές οικογένειες διαλύθηκαν, όπως η οικογένεια του 14χρονου Παναγιώτη Τουμανίδη. Μετά τον θάνατο του Παναγιώτη, πέθανε ο πατέρας, η γιαγιά, και η αδερφή του (26 μόλις χρόνων).

Υπάρχουν πολλοί που κατηγορούν τον Ολυμπιακό και τον φανατισμό που είχαν

αυτά τα παιδιά για την ομάδα. Δεν είναι έτσι όμως. Ο Ολυμπιακός αυτός είναι, των μεγάλων συγκινήσεων. Δεν φταίει σε τίποτα ούτε αυτός, ούτε η αγάπη, ούτε ο φανατισμός, ούτε τίποτα τέτοιο. Μόνο η εγκληματική αβλεψία μερικών, οι οποίοι δεν τιμωρήθηκαν ποτέ, μα ποτέ. Αν δεν είχαν ανοίξει την Θύρα 8, τα θύματα θα ήταν πολύ περισσότερα. Η Θύρα 7, ήταν η μοναδική θύρα του σταδίου που δεν οδηγούσε κατευθείαν στις κερκίδες. Στο τέλος της σκάλας, υπήρχε μια στοά σκοτεινή περίπου 50 μέτρων που έφτανε μέχρι την εξέδρα. Όταν έβγαινες από το γήπεδο, δεν μπορούσες να δεις αν υπήρχε κόσμος στην σκάλα ή αν η πόρτα είναι ανοιχτή.

Ακόμα και τώρα, δικαιολογώ απόλυτα τα παιδιά που πήγαν ώρες μετά για να βρουν τους υπευθύνους για όλη την τραγωδία. Δεν είχε όμως κανένα νόημα πλέον. Μπορεί το δικαστήριο να τους αθώωσε όλους αλλά οι τύψεις θα τους ακολουθούν μέχρι να πεθάνουν...

Κάθε χρόνο, τέτοια μέρα, δίνω το παρόν μαζί με όλη την οικογένεια μου στο μνημόσυνο για τα 20 παιδιά και τον έναν αδερφό μου, που χάθηκε έτσι ξαφνικά. Δεν ξεχνώ, πάντα τιμώ. Όταν πήγα για πρώτη φορά στο νέο Καραϊσκάκη, τα πόδια μου κόπηκαν. Η θυσία αυτών των παιδιών είχε επιτέλους αντίκρισμα. Πήγα μαζί με τις αδερφές και τον θείο του Σπύρου και βρεθήκαμε πάλι στο μέρος που άφησε την τελευταία του πνοή, μια πνοή την οποία αφιέρωσε στην αγαπημένη του ομάδα, στο ιδανικό της ζωής του: Στον Ολυμπιακό του, στον Ολυμπιακό μας. Ήταν αβάσταχτος ο πόνος, και τα δάκρυα ασταμάτητα. Η φράση «Αδέρφια, ζείτε, εσείς μας οδηγείτε», τρύπησε την καρδιά μας. Μας έλειπε, μας έλειπε πολύ... Πολλά έχουν αλλάξει από τότε.

Στην κερκίδα του Τορίνο, το 1999 αν δεν κάνω λάθος, δημιουργήθηκε ένα σύνθημα: «Θεέ μου κάνε μου ένα χατίρι, να βγει αλήθεια ένα όνειρο τρελό, μαζί με εμάς να δούνε και οι νεκροί μας, τον Θρύλο μας στον τελικό». Τρελάθηκα όταν το άκουσα. Δείχνει πως ο Ολυμπιακός λαός, γενιά με τη γενιά, δεν ξεχνάει ούτε στιγμή αυτά τα παιδιά.

Αν γυρίσω χρόνια πριν, θυμάμαι ΟΤΙ όλος ο αθλητικός κόσμος (ανεξάρτητα από ομάδα και χρώμα) είχε συγκλονισθεί. Ο Παύλος Γιαννακόπουλος, προσέφερε αρκετό αίμα στο νοσοκομείο, ανάμεσα σε πολλούς άλλους, μαζί και όλη η ομάδα του Ολυμπιακού. Από τους πρώτους ήταν ο Κυράστας και ο Καραβίτης. Η κυρία Λόλα Νταϊφά ήταν, είναι, και θα είναι πάντα κοντά στις οικογένειες των θυμάτων, όπως επίσης και οι Σωκράτης και Πέτρος Κόκκαλης (υπάρχουν πράγματα που έχουν κάνει και δεν τα έχει μάθει κανείς). Αυτή είναι η πιο ουσιαστική βοήθεια και η πιο αληθινή. Τότε τα χρήματα και οι 350 χιλιάδες που έδινε στις οικογένειες η κυβέρνηση, ήταν ένα τίποτα. Τί να κάνουν τα λεφτά σε μία μάνα μπροστά την απώλεια του παιδιού της;;;

Δυστυχώς κανένας δεν μπόηκε στον κόπο να ψάξει υπεύθυνα τα γεγονότα που οδήγησαν σε αυτή την τραγωδία. Η ανάκριση δεν είπε ποτέ, επίσημα, αν η πόρτα ήταν κλειστή ή ανοικτή, μόνο εμείς που ποδοπατηθήκαμε, χάσαμε τις αισθήσεις μας για αρκετή ώρα, την αναπνοή μας την ίδια, ξέρουμε την αλήθεια και είναι ντροπή μπροστά σε μια τέτοια τραγωδία να την κρύβουμε.

Θύμωσα, και η οργή μου ξεπερνάει τα όρια όταν (ακόμα και τώρα), διαβάζω σε διάφορα βιβλία ότι η πόρτα ήταν ανοικτή. Σήμερα, αυτά που βλέπουμε και ακούμε εις βάρος των θυμάτων της Θύρας 7, αυτή η ιεροσυλία που διαπράττεται από κάποιους υπάνθρωπους, είναι απαράδεκτη. Ξέρω, ότι κάθε ένας που βρίζει τους νεκρούς της Θύρας 7, θα το βρει μπροστά του, αν δεν το έχει ήδη βρει. Όσο σκληρό και αν ακούγεται, είναι αυτό που αισθάνομαι.

Καλά όλα, καλές οι ομάδες, οι οπαδοί, αλλά το σημαντικότερο είναι να μη γίνονται τέτοια πράγματα, και ο καθένας να γυρίζει σπίτι του αρτιμελής. Να πηγαίνει, αλλά να γυρίζει κιόλας.

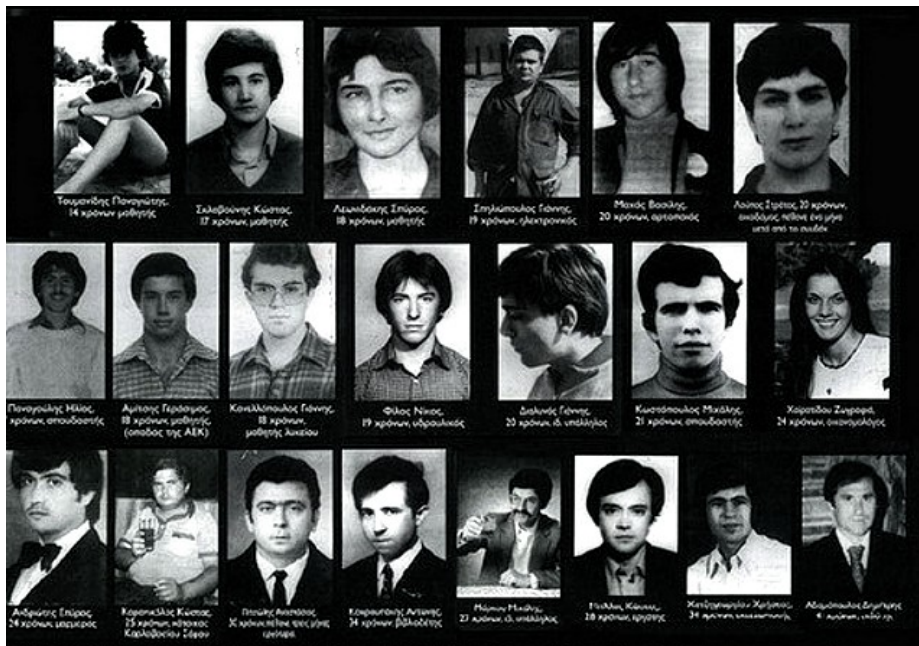
Το σύνθημα «Θρύλε, θυμήσου, πρωταθλητή σε θέλουνε ακόμα και οι νεκροί σου», μας ταρακουνάει όλους.

Όταν μια διοργάνωση κατακτείται, είναι παράδοση το τρόπαιο να σηκώνεται ψηλά...

Από την 8η Φεβρουαρίου του 1981 και έπειτα όμως, οι παίκτες του Ολυμπιακού, το σηκώνουν τόσο ψηλά, ώστε να μπορέσουν και τα αδέρφια μας που είναι εκεί,

να το ακουμπήσουν...

Αφιερωμένο στη μνήμη του φίλου και αδελφού μου ΣΠΥΡΟΥ και των υπόλοιπων αδικοχαμένων πρωταθλητών αγάπης και αφοσίωσης στον Ολυμπιακό.

Θύρα 7, 8.2.1981. "Αδέλφια ζείτε εσείς μας οδηγείτε".

Πηγές

infobeto.com | sigmalive.com | sport.gr | enet.gr | geocities.com/grizano | planiths-gh.pblogs.gr | Εφημερίδα «Μακεδονία»